

λοι, είμαι δικός σου... Μην άρνεύσαι την άγάπη μου, την άγάπη ενός ταπεινού έρωτευμένου, ώ Σελήνη.

Και, λέγοντας αυτά, ο Πιερότος γονατίζει, φέροντας τó ένα του χέρι στην καρδιά του και στέλλοντας με τó άλλο φλογερά φιλήματα, στο άκνητο και σιωπηλό άστρο...

Μά ξεσάρνα, μά αλλόκοτη και γλυκιά μουσική ακούγεται... Τó φγγάρι κατεβαίνει άργά στον ορίζοντα.

Τη στιγμή που άγγίζει τά γαλάζια κίματα της λίμνης, ξεσφαιρίζεται, γιά νά προκατήσει τη θέσι του σε μά γυναίκα, ντυμένη στα όλοεινα και στολισμένη με κατακόκκινες παταρόνες.

Τ' άστέρια έχουν άρήσει γιά αυτά τó γαλάζιο θόλο κ' έχουν μεταμορφωθεί σε μικρές νεράιδες, ή όποιες περιτοχιζούν απ' όλες τις μεριές την ούρανια φίλη του Πιερότου και σχηματίζουν γύρω τους μά φαντασμαγορική ακολουθία.

Ο έρωτευμένος Πιερότος στέκεται κατάπληκτος. Δέν πιστεύει σ' αυτά που βλέπει. Μά ή Σελήνη, μά ένα μυστηριώδη και γοητευτικό χορό της, τον πλημμυρίζει γοητευτικά χάρδια και τόν τραβάει άκατανίκητα προς αυτήν...

Ο Πιερότος σάν τρελλός την άκολουθεί... Μά εκείνη του ξεφεύγει πάντοτε και κάθε φορά που πάει νά την πιάσει, τ' άστέρια του φράζουν τó δρόμο...

Του κáκων την έκτεθει και κλαίει... Του κáκων τρέχει πίσω της και τη φωνάζει... Πάντοτε φευγάλα κ' άπισστη, ή Σελήνη φεύγει και φάίνεται σάν νά τόν περιπαίζει...

Τέλος, φάίνεται σάν ν' άκούη τις βεσσιές του... Η Σελήνη πλησιάζει τόν Πιερότο, ó όποιος φάίνεται μπρός στα πόδια της κ' άρχίζει με φλογερές εκδηλώσεις νά τού μιλάη γιά τόν έρωτά του...

Σιγά—σιγά, ξεσφαιρώντας, πίνει τά χέρια της ούρανιας φίλης του γιά ν' έσπóηση σ' αυτά ένα φίλημα...

Μά άμέσως άπαρabiέται, πριτρομος... Η όπτασία ξεσφαιρίστηκε και τίποτε πειά δέν φάίνεται μπροστά του...

Συγχρόνως ó Πιερότος κοιάθει τó νυχτερινό κáιό νά τόν παγώνη δόκιληρο...

Τότε ξαναγύρισε σιγά—σιγά και θλιβερά προς τó σπίτι της Κολομίννας, την όποια τóση ώρα είχε ξεχάσει...

Κι' ή Σελήνη, κυτáζοντας τον από πέρα, χωρίς καμιά συγκίνηση νά χοροαφίζεται στο γλαυό πρόσωπό της, χάνεται πίσω από τó βάλτο...

Τ' άστρο γλωμιάζουν και σβίνουν σιγά—σιγά στον ορίζοντα... Η ημέρα θαιτοχοφάει κ' ή Κολομίννα ξαναπαρουσιάζεται στο παρθέρό της...

Ο Πιερότος, χορήσιμος που ξαναβλέπει την άγαπημένη του, την όποια λίγο έλεψε νά προδώσει με τη Σελήνη, φάίνεται μπρός στα πόδια της μετανοημένος, λέγοντάς της πως στο έξηξ δέν θά της φανή πειά άπιστος...

Την ξεσφαιρεί νά τόν άκολουθήσει, νά την άπαγάγη, άφού ó βάρβαρος κηδεμόνας της δέν έννοει με κανένα τρόπο νά δεχτή νά γίνει γυναίκα του...

Μά εκείνη άρνεύται, κάνοντας τη θιμομένη... — Όχι, τού λέει... Άφού με προδώσει, δέν θά γίνει ποτέ δική σου...

Μά άλλα λένε τά χείλη της κ' άλλα λέει ή καρδιά της... Ο Πιερότος σάν τρελλός τότε τρέχει και χτυπάει την πόρτα της...

Όλ' ή γειτονιά άναστατώνεται από τά χτυπήματά του... Ο γέρο Κριστίνος, άγονοφιστημένος, κατεβαίνει κ' άνοίγει... Μά, βλέποντας τόν Πιερότο, τού κλείνει κατάμουτρα την πόρτα και τρέχει και φωνάζει τόν Κάσσανδρο...

Ο Κάσσανδρος, βλέποντας τόν Πιερότο, μένει κατάπληκτος και γίνεται έξω φρενών...

Έτοιμάζεται νά τόν διώξη κακήν κακώς, μά την ίδια στιγμή παρουσιάζεται ή Κολομίννα...

Πέφτει στην άγκαλιά του Πιερότου και φωνάζει:

— Αιτόν άγαπάω κ' αιτόν θά κάνω σύζυγό μου... Έσένα, Κάσσανδρε, δέν σε θέλω... Έπειδή όμως έού θέλω τήν πρόοια μου περισσότερο από μένα, σου τ' ά χαρίζω...

Τά μάτια του Κάσσανδρου πετούν φωτιές.

— Όχι, μου γροίζει άγρια, αυτό δέν θά γίνει ποτέ. Άκούς εκεί νά θέλη νά πάη άντρα της έναν τρελλό Πιερότο!... Έναν νυχτογοραστή!... Ένα θεόφταχο τροβαδοφό.

— Τόν άγαπά! άνασπανάει ή Κολομίννα.

— Κι' έγώ σε λατρεύω! άπαντείει ó Πιερότος.

— Άν δέν γίνει γυναίκα σου, θά πέσω στη λίμνη!...

— Κι' έγώ θά κρεμαστώ απ' τó πιο ψηλό κλαδί εκείνης εκεί της ιτιάς. Και τó δέντρο θά σπαστεί και τά φύλλα του θά θροούν τις κήνες φρεγγαρόλυτες νύχτες του Γενάρη και θά φωνάζουν: «—Κατάρα σ' αιτούς που χοίρισαν τις δύο έρωτευμένες καρδιές!...»

— Ναι, νά... Κι' ή ψυχή μου, προσθέτα ή Κολομίννα και τά ώραία της μάτια γεμίζουν λαίμακρα δάκρυα, ή ψυχή μου θά πλανάται τις νύχτες στην όλόσπονη εμφάνεια τόν κοιμημένον νερόν και θά θρηνη και θά ζητή έκδίχη... εκδίχη!...

Οι δύο έρωτευμένοι ξαναγαλιάζονται και κλαίει πικρά.

Ο Κάσσανδρος, που ένδιαφερέται πραγματικάς μόνον γιά τά χρίματα της Κολομίννας, βλέποντας τó στενά, ισοχοφεί. Άρχει νά κρατήση την προδια της. Θά βρη κατόν άλλη γυναίκα.

Έτσι τά πράγματα κανονίστηκαν... Καθίς θά έχη ό,τι θέλει: Ο Πιερότος την καρδιά της Κολομίννας κ' ó Κάσσανδρος τά λεφτά της...

Κά τó άλλο βρόδυ, οι χοιροί με τά βιολιά και τά όργανα ξαναγυρίζουν γιά νά παίξουν στο γάμο του Πιερότου και της Κολομίννας...

Μά εδώ... πέφτει ή αυλαία...

— Όχι, μου γροίζει άγρια, αυτό δέν θά γίνει ποτέ. Άκούς εκεί νά θέλη νά πάη άντρα της έναν τρελλό Πιερότο!... Έναν νυχτογοραστή!... Ένα θεόφταχο τροβαδοφό.

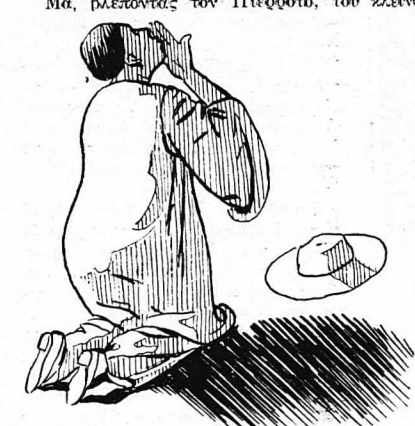
MARIETTE ANDRE

Η ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Ο Χάρος τούς έμάζωσε σε μά καινήνη ορχή και όντας τούς έμάζωσε, πίνει τούς χοιρονάει: — Άρχοντες, πούν' τά γρόσα σας, πίνια και τά σκουτιά σας και σεις, καλές νοικοκυρές, πώχτε τα παιδιά σας; — Τά γρόσα μάς τ' άρήμε κ' άλλου τά ξεφαντόνουν, και τά σκουτιά τ' άρήμε κ' άλλα κοριά τά λύνουν, και τά παιδιά τ' άρήμε κ' άλλου μάς τά μαλώνουν.

Ο Χάρος έβουλήθηκε νά φτιάση περιόδι, τόσκαψε, τó καλλιέρησε νά τó δεινοφουτέρη. Φυτεύει νειές γιά λεμονιές και νειούς γιά κυταρίσσια φύτεψε τά μικρά παιδιά τρανταφιλίες τρηγύρο, έβαλε και τούς γέροντες φράχτη στο περιόδι.

Στη μέση της άνοργαλιάς, στην άκρη του πελάγον είναι μεταξές με λεμονιές κ' έχη κηπέδες με κίτρα. Άνάμεσα μέσ' στο μπαξέ είναι και μά βουσούλα κ' έχουν οι νειοί τó μπαριστεριό κ' έχουν ή νειές την πλύστρα. Έκει θά πás νά βουραστής κ' εκεί θά πás ν' άλλήξης.

Ο Πιερότος της στέλνει φιλήματα με τó χέρι του...